

Jel; 20:11-15. Deut; 30:15-20.

Az emberek többségét érdekli a jövő. Először olvasott igeszakaszunk pedig pont ezt, a jövőt tárja fel előttünk. S azt mondja el nekünk, hogy életünk jövője nem a földön lesz. Életünk a földön véget ér egyszer, de ezzel nem megszűnik, hanem átkerül a valóság egy másik dimenziójába. És ott olyan dolgokat fogunk majd látni, amelyek földi szemeink előtt rejtve voltak. Ott látjuk majd meg életünk bíróját, a trónon ülő, uralkodó Istent. Az ő hatalmát itt a földön sok minden elhomályosítja. Sokszor tűnhet úgy földi életünk során, mintha Jézus kisé eltúlozta volna azt a mondatot, hogy neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Mert jönnek földi kiskirályok, és úgy tűnik, mintha övék lenne a hatalom. És akkor majd egyszer ott állunk a mennyi trónus előtt, és meglátjuk, hogy Jézus ül az Atyaistennel együtt a hatalom trónján. Az a Jézus, akit leköptek. Akit megostorozta és megfeszítettek. Ez aztán a fordulat. És ahogy szétnézünk majd a trónus előtti sokadalomban, látunk majd ismerős arcokat. És csodálkozva mondjuk: „*Nini, ott van Sztálin. Nézd csak, hogy meg van szeppenne!*” – és kiderül, hogy akik nagyembernek hitték magukat, császárok és maffiafőnökök, igazgatók és miniszterek, mind ugyanúgy Jézus uralma alatt álló emberek, mint mi valamennyien. Azok is, akik hüen szolgálták őt, és azok is, akik egész életükkel lázadtak ellene. Mind ott állunk majd az Isten ítélő széke előtt.

De tereljük csak most figyelmünket saját magunkra, hisz mégiscsak az a legizgalmasabb téma! Mi fog majd ott történni velünk? – És azt látjuk, hogy két lehetőség van. Két lehetőség csupán, mely igen markánsan különbözik egymástól. Talán mondhatnám úgy is, hogy irritálóan különbözik, mert sokszor nem szeretjük az ilyen végletesen kisarkított dolgokat. De az Írás ezt mondja két lehetőség van: Vagy benne van valaki az élet könyvében, és akkor az örökéletre kerül, s ott lesz a mennyi, örök boldogságban, vagy nincs az élet könyvében, s akkor bevettetik a tűz tavába. Egyértelmű, ámde szegényes választék. Kicsit félelmetes is. Nekem úgy hiányzik belőle némi árnyaltság. Kicsit olyan, mintha az iskolában csak ötöst meg egyest lehetne kapni. De mi lesz akkor velem a szerény „négyesalammal”? Talán nem egyedül enyém ez a kérdés, hisz sokan érezhetjük úgy, hogy életünk nem tökéletes. Talán más is érzi úgy, hogy túl sokat hibázott ahhoz, hogy ötöst kapjon élete egészére. Ugyanakkor azért annyira gonosznak se érezzük magunkat, hogy a tűz tavában lenne igazságos landolnunk. Mi lesz hát velünk ebben a kétválasztós rendszerben? A tűz tavába – azt gondolom – senki sem akar kerülni. Én biztos nem. De hogyan kerülhetünk be az élet könyvébe?

Erre a kérdésre ad nekünk választ a Mózes könyvéből olvasott igénk. Mert míg a Jelenések könyve a jövőt, életünk távoli kifutását, a célt mutatja meg nekünk, addig a mózesi ige az út elejéről, a máról, a jelen lehetőségeiről és felelősségéről, és egy picit a közeli jövőről beszél nekünk. S azért is kell nagyon odafigyelni arra, amit mond, mert a jelenben, az út elején még nem válnak el olyan látványosan a dolgok, mint az út végén. Sőt. Itt a jelenben még nagyon is maszatosak tudnak lenni a dolgok, s ha nem az ige fényében nézzük az életet, akkor nem is tudjuk mindig elkülöníteni a jót és a rosszat, a jó és a rossz felé vezető utat. Lássuk, hogy mit mond az ige!

Először is azt látjuk, hogy Isten nem árul zsákbumacsát. Ő jó előre is megmondja, hogy két lehetőség van előttünk; az élet és a halál. Ennyi a választék. És elénk adja az ezekhez elvezető utat is. Tehát az, hogy ki kerül az örök boldogságba, és ki a szenvedésbe és halálba, az igazában nem ott az utolsó ítéletnél dől el, hanem itt a földön. Ott a mennyi ítéletkor ez már nem eldől, hanem csupán nyilvánvalóvá válik. A döntés, az úgynevezett utolsó ítélet már itt a földön megtörténik. S tudjátok mi a meglepő, hogy igazából te döntöd el, hogy az életre vagy a halálra mégy-e. Mert, hogy hova érkezel meg, az nem akkor dől el, amikor megérkeztél, hanem akkor, amikor eldöntötted, hogy melyik útra lépsz rá. Mert mindenki oda érkezik meg, ahova indul. Ahova az az út vezet, amely mellett saját maga döntött, amelyre saját elhatározásából lépett rá. Isten pedig megmutatja előre, hogy melyik út hova vezet. De a döntés a tiéd, mert Isten ekkora szabadságot ad neked. Szabadon dönthetsz az örök sorsod felől.

Isten tehát eléd ad két utat; az élet útját és a halál útját, és azt javasolja, hogy válaszd az életet. S talán ezzel az isteni javaslattal valamennyien egyetértünk. Hisz ki választaná az élet helyett az örök szenvedést és a halált? Azonban hogyan lehet választani az életet? Hogyan lehet bekerülni az élet könyvébe? Hogyan lehet rálépni az élet útjára? – Ezt is elmondja nekünk az igénkben Isten.

Először is hadd mondjam el most nektek azt, hogy az élet könyve nem a keresztlői anyakönyv, de még csak nem is a konfirmációi. Az, hogy valaki bekerül ezekbe a könyvekbe, mert rákerül a keresztség pecsétje, vagy mert később konfirmál, az nagyon jó, de nem egyenértékű azzal, hogy az élet könyvében is szerepel a neve. De az, hogy később becsületes ember lesz, vagy templomba járó, ez se feltétlen jelenti azt, hogy bekerül az élet könyvébe. Mindezek ugyan szép és hasznos dolgok, de nem jelentik feltétlenül azt, hogy az élet útján járunk.

A keresztség csupán annyit jelent, és itt a csupán idézőjelben van, mert nem kis dolog ez, hogy JÁRHATUNK az élet útján, mert Isten erre az útra hív, mert szeret. Ez nagy dolog, de nem jelenti azt, hogy mi valóban járunk is az életre vezető úton. Hasonlóképpen az istentiszteleteken való részvétel is nagyon fontos. Isten azt mondja, hogy ez a jele annak, ha hozzá tartozunk, azaz az élet útján járunk. Ha valaki szabad akaratából nem teszi ezt, akkor tudhatja magáról, hogy nem az élet útján van pillanatnyilag élete. De maga az istentiszteleti jelenlét csak jele, viszont nem garanciája annak, hogy valaki az élet útján jár. S ha az életben valaki humánus jó cselekedeteket hajt végre, az is nagyszerű, hisz a jó cselekvésére teremtett minket az Isten, de még ez is kevés az üdvösséghez. Mire van hát szükség? – Megmondja ezt nekünk a felolvasott ige.

„Szeresd Istenedet, az URat, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait..., és akkor élni fogsz, mert megáld téged Istened, az ÚR”. Ennyi az egész. Ilyen egyszerű. Csillagos ötösök nem tudunk lenni. De nem is kell. S hogy az életre jutunk-e, nem azon múlik, hogy be tudjuk-e bizonyítani magunknak és környezetünknek, hogy azért legalább egy háromnegyedet elértünk életünkkel. Nem! Ne ezen erőlködj, mert ennek semmi értelme nincs a jövőd, az örök sorsod

szempontjából. Hanem egy dolog kell ahhoz, hogy az élet útjára lépj. Csupán egyetlen egy: Szeresd az URat, a te Istenedet! Ennyi. Ezért ismétli el ezt nekünk már Mózes könyvében is vagy százszor az Isten. S ezért nevezik oly gyakran a keresztyénséget a szeretet vallásának. Mert van egy végletekig szerető Istenünk, egy önfeláldozóan és a legnagyobb áldozatoktól sem visszariadó Istenünk, aki igazából nem vár tőlünk mást, mint hogy szeressük őt. Pont úgy, ahogy a szülő is ezt várja leginkább gyermekétől, úgy a mi mennyei Atyánk, Istenünk is ezt várja tőlünk. Szeressük őt! Szeressük, és már az élet útján is vagyunk. Szeressük, és nevünk már be is jegyeztetett az élet könyvébe, mert ott azok vannak, akik viszonszerették az Istent. Szereted-e őt? Csupán ennyi a kérdés? Szereted-e őt? Erre adj egy őszinte választ, s máris tudod a várható jövődet? Szereted-e őt? Földi életünk arra való, hogy megismerjük és megszeressük őt. Olyan a földi élet, mint a jegyesség. Az ismerkedés és szeretetben elmélyülés időszaka. S ha a megismerés és megszeretés sikeres, akkor lesz boldog egyesülés is majd a mennyben. De ha azt mondd, hogy te nem szeretted meg őt, akkor ő nem fogja magát rád erőszakolni, az örökkévalóságra. Ő tiszteli szabadságodat; választhatod az élet és szeretet útja helyett a halál útját is. De az élet útja jobb, ezért mondja, hogy válaszd az életet.

Az élet útja tehát a szeretet útja, melyen igényeljük és elfogadjuk Isten szeretetét, és mi is szeretjük az Istent, és szeretjük az embereket is. Ilyen az élet útja. De az élet útja a hit útja is. De nem úgy, hogy elhiszem, hogy van Isten, hiszen ez még semmi. Ennél már az több, hogy szeretem őt. A hit azt jelenti, hogy elhiszem, hogy amit mond, az jó, s ezért igyekszem engedelmeskedni neki. Nem sikerül mindig, hisz tökéletlen ember vagyok. Ügyetlenkedem, elbotlok, felkelek, s majd újra vétkezem. Ahogy egy kisgyerek tanul járni. De a szülő nem haragszik rá, hanem inkább segíti gyermekét. Sajnálja, ha megüti magát, és segíti, hogy jól tudjon járni az élet útján. De akkor tud segíteni a szülő, ha a gyerekben van hit és bizalom, és ezért hallgat a szülői tanácsra. Ha a gyerek azt mondja: „*Én jobban tudom*”, akkor a szülő jó tanácsa nem sokat segíthet. Így van ez a mennyei Atyával és velünk, az ő fogadott gyermekeivel is. Ezért az élet útja a hit, a bizalom és az engedelmisség útja is. Mi eldöntjük, hogy szeretnénk Istenhez az életre menni, ő pedig igéjével mutatja nekünk az utat, s mi akkor tudunk hozzá eljutni az életre, ha követjük az ő útmutatását. S ha ezt tesszük, akkor meg is érkezünk az örök boldogságra. S nem azért, mert mi csillagos ötösrre teljesítünk az Isten-szeretet, meg bizalom, meg engedelmisség útján, hanem azért, mert szeretetünkkel elfogadjuk Jézus ajándékát, aki a kereszten megmutatta életét adva értünk, hogy ő csillagos ötösrre szeret bennünket, és kipótolja a mi szeretetünk hiányosságait. Kipótolja a mi háromnegyedünket ötösrre a maga szeretetével. Kipótolja a mi szeretetünket, FELTÉVE hogy van Isten iránti szeretetünk. Van-e ilyen szeretetünk, melyet Jézus kipótolhat? Ez az élet igazán döntő kérdése!

S ha van, akkor – ezt is elmondja az ige – ennek a földön is jó következménye van. Mert mehet át a földön az Isten szerető embereknek is nehézségeken a sorsa, de az Istent szeretőknek még a nehézségek is javukra vannak. És ha Isten parancsait megtartjuk, akkor pedig megtapasztaljuk azt, hogy ez már a földön is rengeteg élvezhető áldást jelent nekünk. A földi életben is több lesz a szép nap, több lesz a békesség, az öröm, az áldás és a szeretet. Mert Isten parancsai, ha megtartjuk őket, ilyeneken keresztül vezetnek az örökéletre? De akarod-e te ezeket? Ez a kérdés, mert Isten tisztelni fogja a döntésedet. De Isten nemcsak tisztel, hanem szeret is téged, ezért javasolja ma, mikor láthatad igéjében a két utat és a két féle célt, javasolja neked, hogy válaszd az életet! Ámen.

1. Életünk végső kifizésául milyen lehetőségeket sorol fel a Jelenésekből olvasott ige? Hány féle lehetőség van?
2. Számítani fog-e a végítéletnél a társadalmi rang, a földi életben viselt hatalom, anyagi helyzet, vagy bármi, ami itt a földön olyan fontosnak tűnik?
3. Mi az, ami alapján eldől az Isten ítélőszéke előtt az örök sorsunk? Mi az a „cselekedet” Mózes; ötödik könyve alapján, amit leginkább vár tőlünk az Isten?
4. Milyen földi hatásai vannak a mózesi ige alapján annak, ha szót fogadunk Istennek, s milyenek annak, ha nem? Engedelmisségünk kikre van még hatással saját magunka)on kívül?
 - a) Nehéz vagy könnyű parancs, hogy szeresd az Istent? Könnyebb lenne megtartani tíz viselkedési szabályt? Miért olyan fontos Istennek, hogy szeressük őt?
 - b) Biztos vagy üdvösségedben? El tudod hinni, hogy az üdvösség szempontjából tényleg az a legfontosabb, hogy szeretetd-e Istent? Ha nem vagy biztos, mi az, ami elbizonytalanít? Ha a tökéletlenségedre nézel, és amiatt aggódsz, NE TEDD! Ebben az összefüggésben is érvényes, amit Jézus mond a Mt; 6:33-ban.
 - c) Hogyan tapasztaltad meg életedben azt, hogy jó rövidtávú következménye is van annak, ha megtartod Isten parancsait?
 - d) Mit tehetsz azért, hogy minél többen megtudják, hogy Isten szereti őket, és szeretetet vár tőlük? Mit tehetsz azért, hogy minél többen megszeressék Istent, s mit azért, hogy akik már megéreztek az Isten szeretetét, azok megmaradjanak benne és a gyülekezetben?